

HETA HILTUNEN KATASTROFIBALLADI

KIRJA I

Katastrofiballadi

Kissa, jonka uteliaisuus tappoi jo kerran

Heta Hiltunen

Katastrofiballadi

Kissa, jonka uteliaisuus tappoi jo kerran

© 2022 Heta Hiltunen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

978-952-80-6553-1

Omistettu jokaiselle, joka on kulkenut kanssani elämän polulla.

Paitsi sinulle, kakara joka päiväkodissa kutsuit minua sorsaksi.

Haista paska.

Prologi

20.6.2012

Johanna painoi liipaisinta.

Laukaus jäi soimaan hänen päähänsä kuin erityisen raivostuttava mainoslaulu. Kohti kattoa suunnattu ase lipsui Johannan otteessa, vaikka hän kuinka yritti pitää kättään vakaana. Kirkuva ihmismassa ei kuitenkaan pysähtynyt kritisoimaan hänen esitystään.

”KAIKKI MAAHAN! PITÄKÄÄ KÄDET NÄKYVILLÄ!”

Määräys oli ollut turha, sillä koko aula oli jo matkalla kohti lattiaa, mutta se kuului silti käsikirjoitukseen. Johanna loi hermostuneen silmäyksen kohti vartijoita. Hän oli pelännyt heidän alkavan temppuilla, mutta siinä he nyt laskeutuivat lattialle muiden mukana. Eivätkä he vastustelleet, kun Roberto repi aseet heidän vyöltään. Näemmä mies oli ollut oikeassa. Muutama markka ja he käänsivät takkinsa. Ei heitä kiinnostanut, ei tuollaisella palkalla.

Vain Roberton mustat silmät näkyivät kasvoille vedetyn huivin takaa, kun mies loi kysyvän katseen Johannaan, aivan kuin olisi tarkistanut hänen olevan yhä tajuissaan. Johanna hädin tuskin oli, mutta mitä hän olisi enää tässä vaiheessa voinut tehdä? Perua koko jutun ja kokeilla ensi viikolla uudestaan? Ajatus oli houkutteleva, mutta hän tyytyi silti nyökkäämään. Roberto näytti kelpuuttavan eleen vastaukseksi, sillä kapusi lähimmälle tiskille. Hänen katseensa kävi väkijoukkoa läpi Johannan kompuroidessa

lähimmän pankkivirkailijan, tiskinsä taakse painautuneen miehen luokse. Mies yritti ensin hivuttautua kauemmaksi, mutta sitten hänen katseensa pysähtyi Johannan kädessä tutisevaan aseeseen, ja hän jähmettyi kuin olisi jäänyt lattiaan kiinni.

Johanna haki sanojaan hyvän tovin. Hän tavallaan toivoi, että Roberto olisi hoitanut tämän osan. Toisaalta hän ei halunnut myöskään jäädä pitämään silmällä lattialla kykkiviä ihmisiä.

”Öm... tuota...” hän aloitti, selvitti sitten kurkkuaan ja jatkoi niin määrävästi kuin suinkin kykeni, ”Vie minut holviin.”

Mies ei heti liikkunut tai sanonut mitään, joten Johanna tunsu tarvetta tarkentaa.

”Rahat. Haluan rahat”, hän sanoi.

Pankkivirkailijan katse oli yhä tiukasti hänen aseessaan, ja kun toinen ei vielääkään tajunnut totella, Johanna kohotti kapinetta. Häntä melkein hävetti käyttää moista sanatonta uhkausta, mutta ainakin mies räpiköi oitis jaloilleen. Johanna loi viimeisen silmäyksen Robertoon, ennen kuin nyökkäsi pankkivirkailijalle merkiksi kulkea edeltä. Hän lähti taakseen vilkuilevan miehen perään, ase epävarmasti toisen selkään suunnattuna. Hän yritti vaistomaisesti väläyttää miehelle pahoittelevan hymyn, mutta muisti sitten vetäneen itsekin huivin naamalleen. Kuuluiko hänen yhä osoitella miespoloa? Toinen kyllä tiesi jo, että hän voisi pamauttaa hänen kallonsa säpäleiksi, mutta tuntui tylyltä muistuttaa asiasta. Se taisi kuitenkin kuulua asiaan, joten Johanna seurasi miestä aina holvin ovelle asti kuin hieman kiusaantunut, fyysisellä väkivallalla uhkaava varjo.

Hän katseli paikoillaan keinahdellen, kun mies alkoi avata painavaa teräsovea. Mies näpersi avainnippua kädet holtittomasti täristen ja alkoi vääntää lukkoa auki. Mitä kauemmin miehellä kesti, sitä useammin Johanna huomasi silmäilevänsä tyhjää käytävää sydän kurkussa.

Kun ovi viimein aukeni, Johanna hoputti miehen edellään holviin. Hän siristeli silmiään huoneen hämärässä. Hän ei ollut aivan varma, mitä oli odottanut. Jonkinlaista kultavuorta ehkä. Mielikuvissaan hän oli lappanut reppuunsa kasoittain kolikoita. Sen

sijaan hän löysi itsensä pölyisestä huoneesta, jonka valokatkaisijaa sai sörkkiä muutama kerran, ennen kuin valot syttyivät säristen. Seinän vierustat olivat täynnä erilaisia lokeroita ja laatikoita. Hän ei suoraan sanottuna ollut aivan varma, mitä nyt kuului tehdä, joten hän selvitti kurkkuaan.

”Rahat”, hän sanoi, eikä mies välittänyt hänen epäroinnistään, vaan syöksyi avaimet kourassa vääntämään lähintä lokeroa auki.

Johanna kiirehti hänen peräänsä ja kurkisti miehen olan takaa narahtaen avautuvaan laatikkoon. Hänen suunsa loksautti väkisin auki: siistejä setelinippuja toinen toisensa päälle ladottuina. Pelkästään siinä yhdessä laatikossa oli pakko olla enemmän rahaa kuin yhdelläkään Johannan tuttavalla oli koskaan ollut tai tulisi koskaan olemaan. Silmänräpäyksen hän vain tuijotti typeränä. Sitten hän heräsi, keinautti tyhjän repun selästään ja alkoi lappaa seteleitä mukaansa sellaista tahtia, että oli pudottaa aseensa. Hän tiesi, että olisi ollut parempi hidastaa ja asetella niput niin, että kyytiin mahtuisi enemmän, mutta Johanna ei millään malttanut, saati sitten uskaltanut.

”Onko sinulla kelloa?” hän huomasi kysyvänsä, kun siirtyi seuraavan lokeron kimpupuun.

”Öh... o-on”, pankkivirkailija vastasi.

”Okei, hyvä. Menin unohtamaan omani. Paljonko se on?”

”Tuota... varttia yli.”

”Okei, paska...”

Repun saumat suorastaan natisivat, niin täyteen Johanna sen sulloi. Hän tunki vielä kourallisen seteleitä ja tönäisi repun sitten pankkivirkailijan jalkoihin.

”Pistätkö sen kiinni?”

Hän ei jäänyt katsomaan totteliko mies, vaan tunki vielä taskunsa niin täyteen kahisevaa, että niitä pursusi ulos ja putoili lattialle. Johannan olisi tehnyt mieli täyttää paitansa helmatkin, mutta muisti, että hänen pitäisi juosta. Pian kaiken lisäksi.

”No niin, sitten mennään. Kiitos”, Johanna sanoi ottaessaan miehen sulkeman repun takaisin itselleen ja heilutteli sen selkäänsä. Pankkivirkailija astui kunnioittavan askeleen taaemmas. Hän yritti selvästi pitää katseensa kurissa, mutta Johanna näki sen karkeilevan kohti avonaiseksi jäänyttä laatikkoa. ”Kuule, siitä vain. Eivät he tiedä, paljonko sain mukaan”, hän sanoi sovittelevaan sävyyn samalla, kun perääntyi holvin ovelle.

Mies katsoi vuoroin häntä, vuoroin odottavaa setelipinoa. Vasta kun Johanna suoritti kummallisen, vilkuttavan eleen, mies lakkasi pitämästä häntä uhkana ja syöksyi laatikolle alkaen lappaa sen sisältöä taskuihinsa.

* * *

Roberto seisoi siinä, minne Johanna oli hänet jättänyt. Hän oli kumartunut kyyristelevien ihmisten puoleen ja näytti puhelevan heidän kanssaan, mutta huomasi sitten Johannan ja hyppäsi alas tiskiltä. Johanna kiersi lattialla henkensä edestä kyykkivät ihmiset ja kiirehti Roberton luokse. Mies puristi hänen kättään lyhyesti, ennen kuin korotti ääntään.

”Pysykää kaikki aloillanne, niin pääsemme jokainen jatkamaan päiväämme”, hän komensi perääntyessään kohti ovea.

”Onko reitti selvä?” Roberto jatkoi kuiskaten nyt niin hiljaa, että vain Johanna kuuli.

”Öh, odotas...” Johanna mutisi ja kääntyi raottamaan ovea.

Minuutteja aikaisemmin he olivat joutuneet ahtautumaan ihmispaljouden halki, mutta nyt hän ei nähnyt sieluakaan. Laukaus ei näköjään ollut jäänyt huomaamatta. Ehkä Johannan ei olisi kannattanut ampua ollenkaan. Se vain oli tuntunut kuuluvan asiaan. Ainakaan heidän ei nyt tarvinnut puskea ihmismassan läpi. Siitäkin huolimatta Johanna ei sallinut itsensä rentoutua. Hän osittain odotti näkevänsä tarkka-ampujan katon harjanteella tai poliisipartion lymyilemässä talojen välissä. Johanna epäröi niin kauan, että Roberto tunsi tarvetta pukata häntä kylkeen.

”Tyhjältä näyttää”, Johanna supisi sitten.

”Okei. Sitten mennään?”

”Sitten mennään.”

Mutta he eivät menneet, ainoastaan Roberto meni. Mies syöksyi ulos ovesta ja ehti ottaa muutaman askeleen, ennen kuin palasi nappaamaan Johannaa käsivarresta ja kiskoi hänet peräänsä kivisiin portaisiin. Johanna saattoi vain kumartua ja odottaa luotien repivän hänen kehonsa tunnustuskelvottomaksi. Roberto veti hänet puolueenjohtajan patsaan ohitse ja siitä lähimmälle kujalle. Sitten, juuri kun Johanna alkoi päästä juoksemisen makuun, toinen kiskoi hänet lähimmän kierrätysastian taakse. Sanaakaan sanomatta Roberto veti Johannaa alemmas, kunnes pystyi katsomaan häntä suoraan silmiin ja luomaan häneen hillitsevän katseen. Sitten mies kiskoi takkinsa pois paljastaen hupun alle jääneet mustat kiharansa. Kummallisella käsiliikkeellä hän kehotti Johannaa tekemään samoin, ennen tunki aseensa vyölleen niin, että se jäi paidan helman taakse piiloon.

”En voi ottaa takkia pois”, Johanna sihahti.

”Täh?” Roberto kysyi kiskoessaan huivia pois kasvoiltaan.

”Taskut ovat täynnä rahaa.”

Roberto sai huivinsa naamaltaan juuri parahiksi, että saattoi aukoa suutaan muutama kerran. Johanna saattoi nähdä miehen olevan toisaalta turhautunut, mutta toisaalta haluavan viimeisenkin markan mukaan. Niinpä Roberto pudisti päätään ja veti Johannan takin vetoketjun auki.

”Osaan tehdä sen itsekin”, Johanna tuhahti, mutta hänen toverinsa vain pyöräytti silmiään.

”Ja laske huppu alas.”

”Joo, joo.”

Johanna oli vain vaivoin ennättänyt vapauttaa vaaleat kiharansa ja sulloa aseensa piiloon, kun Roberto kiskoikin hänet liikkeelle. Mies johdatti hänet kujalta suoraan keskelle pääkadun väenpaljoutta. Pölyn ja saasteen lisäksi ilmassa maistui paniikki. Pois-

pyrkivä väkijoukko tempaisi heidät mukaansa. Kukaan ei halunnut olla paikalla, kun viranomaiset saapuisivat. Kaikista vähiten Johanna ja Roberto.

Kortteli, kaksi kortteliä, kolme kortteliä... ja he alkoivat hidastamaan tahtiaan, antaen ihmisten rynnätä ohitse, ennen kuin poikkesivat pienelle sivukadulle. He tasasivat hengitystään puikkelehtiessaan karujen betonitalojen viidakossa, pienien kujien kautta yhä vain kauemmas keskustasta. Koko ajan Johanna oli äärimmäisen tietoinen ajankulusta. Viranomaiset olisivat jo pankilla. Ehkä heidän perässään. Hetkenä minä hyvänsä Johannan silmissä saattaisi pimetä lopullisesti. Hän tiesi sen, oli tiennyt alusta alkaen. Tieto siitä, että hän oli tehnyt valinnan, ei kuitenkaan lievittänyt hänen rinnassaan painavaa tunnetta. Askel askeleelta kadut alkoivat kuitenkin käydä yhä kapeammiksi ja ilmassa tuntuva myrkyllinen katku alkoi haihtua. Betonitalot jäivät taakse, antaen tilaa peltihökötyksille ja raunioisille kiviröykkiöille. Jostain syystä Johannan pää oli yhä koossa. Niinpä, Johanna alkoi pikkuhiljaa tuntea lämpimien helpotuksen aaltojen vyöryvän ylitseen.

Leveä soratie vei heidät yhä kauemmaksi kaupungin pahansuovan olemuksen luota. He loikkasivat ojan ylitse ja tarpoivat kultaisena lainehtivan pellon halki, vetäytyen kiireesti metsän suojaan. Muutama minuutti räppimistä ja siinä he seisoivat, pienellä sammaleisella aukiolla huohottaen ja etsien mitä tahansa merkkiä vaarasta. Mutta oli hiljaista.

Johanna murtui ensin. Kikatus purkaantui hänen huuliltaan ennen kuin hän ehti läimäyttämään käden suulleen. Roberto puristi huuliaan tiukasti yhteen. Sanattomasti annettu kritiikki olisi ehkä ollut vakuuttavampi, jos mies ei olisi itsekä hytkynyt. Johanna pudisteli pahoittelevasti päätään, mutta oli voimaton äänekääksi käyvää käkätystään vastaan.

”Hys!” Roberto yritti ja painoi sormensa hänen huulilleen.

”Sinäkin naurat!” Johanna huomautti ja tökkäisi sormensa vaarallisen lähelle miehen silmää.

Roberto tuuppasi Johannaa olkaan änkyttäen jotain. Hän yritti selvitellä puhettaan tovin, mutta siitä ei tahtonut tulla mitään. Johanna kaappasi itseään päätä lyhyemmän miehenalun napakkaan syleilyyn, joka muutamassa sekunnissa eskaloitui repusta nahisteluksi ja sääliittäväksi painiotteluksi, jonka Roberto voitti tuuppaamalla hänet selälleen sammaleelle. Vasta kun Roberto istui hänen viereensä ja alkoi avata reppua, Johanna tukahdutti kikatuksensa ja punnersi istumaan.

”Näytä, näytä, näytä!” hän hihkaisi ja Roberto kaatoi hänet takaisin maahan.

Johanna mönki kuitenkin sisukkaasti ylös ja kietoi kätensä toverinsa ympärille. Häntä odottanut Roberto avasi repun vetoketjun. Johanna, joka tiesi tasan tarkkaan millainen aarre repussa odotti, keskittyi tarkkailemaan, kuinka miehen silmissä syttyi. Roberto tuijotti saalista hetken, ennen kuin harvinainen, leveä hymy ilmestyi hyminän saattamana hänen kasvoilleen.

”Jumalauta, me ollaan rikkaita!” Johanna puki toisen ajatukset sanoiksi ja läimäytti miestä selkään, hieman liian kovakouraisesti toisen päästävästä äännähdyksestä päätellen.

”Ei silti tarvitse napsauttaa minulta selkärangaa poikki”, Roberto tuhahti, mutta hymyili yhä.

”Äh, älä valita. Voimme ostaa sinulle uuden selkärangan”, Johanna sanoi ja painoi huulensa miehen poskelle.

Roberto päästi korahtavan äänen, mutta ei kiemurrellut pois. Päinvastoin mies nojasi takaisin ja mutisi jotain niin hiljaa, ettei Johanna saanut hänen sanoistaan selvää.

”Mitä?”

”Pelkäsin kuollakseni, että ottaisit väärät rahat”, mies sai sanottua.

Johanna henkäisi muka loukkaantuneena ja tuuppasi toista kauemmaksi.

”Kiitos vitusti!”

”Rukoilin, ettei meillä olisi repullista viiden markan seteleitä.”

”Kuules äijä--” Johanna sanoi ja pörrötti toisen hiuksia.

”Ei, mutta oikeasti. Olin huolissani”, mies naurahti sysien hänen käsiään pois. Hän ei tarkoittanut vain pelkoaan siitä, että Johanna sähläisi seteleiden kanssa.

”Olin loistava, ettäs tiedät”, Johanna sanoi.

”Tietysti olit, en epäillyt hetkeäkään.”

”Paitsi koko eilisillan?”

”Ja muutaman sitä edeltäneen viikon.”

”No, tuhlasit aikaasi”, Johanna sanoi, ”Voidaan vaikka ottaa huomenna uudestaan!”

”Jos nyt kuitenkin ensin odotetaan, että adrenaliinisi laskee”, Roberto ehdotti näpäyttäen häntä nenälle.

”Pelkääät vain, ettet pysy vauhdissani”, Johanna väitti ennen kuin lysähti takaisin sammaleelle makaamaan.

Roberto ei vastannut, vaan pudotti repun hänen vatsalleen. Mies jätti hänet maahan kähisemään ja nousi itse seisomaan.

”No, en tiedä sinusta, mutta minä juhlistaisin tätä mieluusti”, Roberto sanoi vaatteitaan oikoen.

”En halua lavatansseihin, Roberto”, Johanna valitti.

”No, mitäs neidillä sitten olisi mielessä?”

”Isälläni on viiniä kellarissa. Mikäli herra huolii sen, niin kenenkään ei pitäisi nyt olla kotona”, Johanna sanoi hetken pohdittuaan.

”Riippuu. Mitä viiniä se on?”

”Helvetistäkö minä tietäisin, jotain ikivanhaa litkua, jota isä säästi häihini. Mutta alkoholia siinä on.”

”Ai, sekö siinä on pääasia?” Roberto hymähti.

”Mikä muukaan?” Johanna pudisti päätään ennen kuin Roberto ehti vastata, ”Unohda, että kysyin. Mennään juomaan päämme sekaisin”, hän sanoi kättään ojentaen.

”Viini ei toimi noin.”

”Sitten olet käyttänyt sitä väärin”, Johanna sanoi ja ravisti kättään vaativasti, kunnes Roberto tarttui siihen ja alkoi kiskoa häntä jaloilleen, suu nasevaan kommenttiin avautuen.

Mutta Johanna ei koskaan saanut tietää, mitä toinen sanoi. Sillä silloin ilman halkaisi tärykalvoja repivä pamahdus. Hetken kaikki Johannan ympärillä tuntui säröilevän. Hän tiedosti etäisesti, että Roberton ote lipesi ja hän kaatui takaisin maahan. Johanna ei tajunnut kömpiä jaloilleen, vaan makasi korviaan puristaen, laukaus päässään soiden. Sillä laukaus se oli.

Roberto oli horjahdellut muutaman askeleen kauemmaksi. Hän puristi oikeaa olkavarttaan suu yhä auki ja vesi silmiin kihoten. Hän saattoi sanoa jotain. Johanna ei ollut varma. Hänen korvissaan inisi ja humisi kahta kauheammin, eikä hän ollut varma, saiko henkeä vai ei. Ja silloin joku astui aukiolle.

Oksien väleistä siivilöityvä valo täplitti poliisin harmaanvihreää univormua. Hän oli kuin naamioitunut metsästäjä, joka nyt osoitti saalistaan aseellaan. Johanna saattoi vain tuijottaa. Muukalainen tuijotti takaisin. Hänen silmänsä kapenivat ja hetken hän näytti melkein hämmentyneeltä. Hän tuskin oli odottanut kahta juuri ja juuri juomaiässä olevaa kakaraa. Hän empi hetken. Sitten hänen katseensa kuitenkin eksyi puoliksi aukinaiseen reppuun Johannan vieressä ja kaikki epäily pyyhkiytyi hänen kasvoiltaan. Mies asteli eteenpäin. Poliisi karjui niin, että sylki lensi, mutta Johanna ei kauhultaan saanut hänen sanoistaan selkoa. Hän yritti hivuttautua kauemmaksi, toivoen lapsellisesti miehen kaappaavan repun ja lähtevän. Toinen kuitenkin vain pillastui ja mylvi kahta kauheammin harppoessaan häntä kohti. Tietämättä mitä muutakaan tehdä, Johanna kohotti käsiään ilmaan. Kiitoksena tästä antautumisen eleestä mies potkaisi häntä naamaan.

Räjähtävä kipu halkaisi hänen kallonsa, kun kengän metallikärki repi ihoa rikki. Hän tunsi luidensa natischevan epäluonnollisella tavalla ja hänen suuhunsa kohosi oksettavaa veristä liejua. Mies antoi uuden iskun, Johanna ei osannut sanoa minne. Jokin alkukantainen selviytymisvaisto pakotti hänet raahautumaan kauemmaksi. Pyrkimään pakoon.

Vaikka yritys olikin säärittävä ja vaikka se katkesikin oitis, kun mies tallasi hänen päälle ja polki hänet vetiseen sammaleeseen—

Ja silloin uusi pamaus repi ilmaa. Miehen keho nytkähti. Hetken aikaa hänen onnistui pitää tasapainonsa, silkka kauhu valkoisiksi käyvillä kasvoillaan. Sitten kuului uusi laukaus ja hän valahti myytyksi maahan. Ja siinä hän makasi, kirkuen ja vuoroin vatsaansa ja vuoroin kaulaansa pidellen, liikkeet sekunti sekunnilta kangistuen, kädet punaiseksi värjäytyen. Johanna vain tuijotti, tuntematta mitään muuta kuin ympäri kehoaan jyskyttävän tuskan.

Sitten Roberto oli siinä. Mies loi hätäisiä vilkaisuja metsään kumartuessaan Johannan ylle. Hänen purppuraisen kauluspaitansa hiha oli revennyt auki, paljastaen aina lihaan asti uppoavan haavan. Hän irvisteli kivusta yrittäessään kammata Johannaa ylös.

”Johanna, ole kiltti... meidän täytyy--”

Roberto ei saanut lausettaan loppuun, vaan hänen katseensa sinkoili jonnekin metsän siimekseen. Nyt Johannakin oli kuulevinaan lähestyvät huudot. Hiljaa uikuttaen Roberto tarttui hänen takistaan ja kiskoi hänet ensin istumaan ja lopulta jaloilleen. Sillä sekunnilla kun hänen päänsä nousi sammaleesta, kipu iski kahta kauheampana. Roberto kumartui repimään repun selkäänsä, ennen kuin tarttui Johannaa kädestä ja yritti vetää hänet mukaansa. Maantasolta kuuluva vereensä tukehtuvan miehen korina oli kuin taustamusiikkia Roberton anelulle.

”Johanna, tule. Äkkiä nyt”, hän vikisi, ”Meidät hirtetään, ole kil--”

Joku liikalti metsässä. Terävä huuto kajahti aukiolle asti. Ennen kuin Johannan halkeamaisillaan oleva pää ehti kunnolla käsittää mistä oli kyse, Roberto repäisi hänet liikkeelle.

Ensimmäiset askeleet olivat pahimpia. Jokainen liike tuntui kaikkialla hänen kehoaan. Sitten laukaukset kajahtivat jossain heidän takanaan ja Johannan vaistot ottivat vallan. Hän kompuroi Roberton perässä minkä pystyi, vaikka hänestä tuntuikin kuin olisi opetellut kävelemään uudestaan. Hän ei lainkaan hahmottanut minne he olivat

***"Sano minun sanoneen,
tämä voi olla meidän tilaisuutemme."***

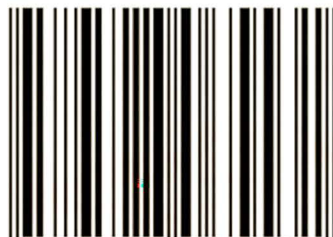
***Suur-Suomi on hajonnut keskenään kinasteleviksi
kaupunkivaltioiksi. Kansa näkee nälkää, korruptio kukoistaa,
eikä merkkiä paremmasta näy.***

***Pienessä mökissä yksin asuvan Myräkän elämään tulee
vauhtia, kun hän on ajaa kummallisen miehen ylitse
keskellä metsää. Kutsumattoman vieraan ja Myräkän välillä
vallitsee järkkymätön epäluottamus, kun kumpikin yrittää
pitää salaisuutensa.***

***Samaan aikaan Hämeenlinnassa asuva Riitasointu kamppailee
selviytyäkseen alati murentuvassa yhteiskunnassa.***

***Kun heidän polkunsa kohtaavat, tempaisee Myräkän
vauhtisokeus heidät molemmat poliittiseen sotkuun, johon
kummallakaan ei pitäisi olla osaa eikä arpaa.***

***"Kissa, jonka uteliaisuus tappoi jo kerran"
on Katastrofiballadin aloitusosan "Kissa ja Jänis" ensimmäinen puolisko.***

9 789528 065531